

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 141/2026
24.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Јасмине Васовић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Машом Денић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ђура Обрадовића, због продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227. став 3. КЗ у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ђура Обрадовића, адвоката Борка Васојевића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву Посебно одељење за сузбијање корупције К По4 54/24 од 22.10.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 По1 15/25 од 23.12.2025. године, у седници већа одржаној дана 24.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ђура Обрадовића, адвоката Борка Васојевића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву Посебно одељење за сузбијање корупције К По4 54/24 од 22.10.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 По1 15/25 од 23.12.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Краљеву Посебно одељење за сузбијање корупције К По4 54/24 од 22.10.2025. године окривљени Ђуро Обрадовић оглашен је кривим због продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ и осуђен на казну затвора у трајњу од три године, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 11.10.2021. године до 28.10.2021. године.

Истом пресудом, на основу члана 91. КЗ од окривљеног је одузета имовинска корист прибављена кривичним делом у износу од 20.967.678,45 динара, коју је окривљени обавезан да плати у року од 30 дана од правноснажности пресуде, док је оштећени - привредно друштво „ПИК Пештер“ из Сјенице, на основу члана 258. став 4. ЗКП, упућен на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева, при чему је одбачен предлог оштећеног за издавање привремене мере према окривљеном, као неуредан.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да плати суду на име паушала износ од 50.000,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде и одређено је да трошкови кривичног поступка падају на терет окривљеног, док ће суд о висини трошкова донети одлуку посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 15/25 од 23.12.2025. године одбијена је као неоснована браниоца окривљеног Ђура Обрадовића, а првостепена пресуда је потврђена.

Бранилац окривљеног Ђура Обрадовића, адвокат Борко Васојевић, поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, из свих законских разлога, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев, укине побијане пресуде и врати предмет првостепеном или другостепеном суду на поновно одлучивање пред измењеним већем или преиначи побијане правноснажне пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе за наведено кривично дело, у смислу одредбе члана 492. ЗКП.

Врховни суд је у седници већа, одржаној у смислу одредаба члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, размотрио списе предмета са захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Одредбом члана 485. став 1. тач. 1) ЗКП прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, док су ставом 4. наведеног члана прописани услови под којима окривљени, преко свог браниоца, може поднети захтев за заштиту законитости и то такстативним набрајањем повреда закона (члан 74., члан 438. став 1. тач. 1) и 4) и тач. 7) до 10) и став 2. тач. 1), члана 439. тач.1) до 3) и члана 441. став 3. и 4.), које могу бити учињене у првостепеном и поступку пред апелационим, односно другостепеним судом.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости не опредељује конкретно ни једну повреду закона која, у смислу цитиране одредбе члана 485. став 4. ЗКП, представља законом дозвољен разлог. Бранилац се у захтеву опширно бави утврђеним чињеничним стањем, те истиче сопствене закључке, да АД „ПИК Пештер“ нема карактер оштећеног, да пренос права својине није наступио, да упис облигационог права није извршен, да није извршена експлоатација дрвне грађе, нити штета шумске грађе, да се пренос права својине врши закључењем уговора и уписом у катастар непокретности, а у конкретном случају нису разјашњене разлике између грађанског и кривичног права, као и да предуговори нису правни основ за пренос права својине, јер исти не обавезују странке, као и да штете нема јер није дошло до отуђења непокретности, а пренос државине није стицање права својине. Поред тога истиче да је окривљени признао да је закључивао предуговоре али не и да је извршио кривично дело, те цитира одредбе Закона о облигационим односима, као и наводе исказа сведока АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД и ЂЂ, те даје сопствену оцену изведених доказа и полемиче за мотивима за извршење кривичног дела. Поред тога, бранилац окривљеног оспорава наводе другостепеног суда у образложењу другостепене одлуке у погледу постојања сагласности Фонда за развој, које би овластиле окривљеног на овакво поступање. Такође, бранилац оспорава и висину утврђене имовинске штете која је наступила на страни оштећеног. На описани начин бранилац окривљеног у суштини

оспорава чињенично стање утврђено првостепеном и потврђено другостепеном пресудом, дајући своје чињеничне закључке другачије од оних утврђених побијаним пресудама и даје сопствену оцену изведених доказа, на који начин указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП и 438. став 1. тачка 11) ЗКП. Осим тога, бранилац истиче да је последица неправилно утврђеног чињеничног стања неправилна одлука о кривичној санкцији, у смислу одредбе члана 441. став 1. ЗКП.

Међутим, погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреда закона из члана 440. ЗКП, као и повреда закона из члана 441. став 1. ЗКП и повреде члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП и 438. став 1. тачка 11) ЗКП, у смислу цитиране одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге због којих окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек – захтев за заштиту законитости, због чега је Врховни суд, захтев за заштиту законитости оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић